

Τη διαδρομή προς το μουσείο κοσμούν έργα που δίνουν τη δυνατότητα στον επισκέπτη να αφουγκραστεί το διαχρονικό οικολογικό μήνυμα της ένωσης του ανθρώπου με τη φύση. Ένα από τα πιο χαρακτηριστικά και εύκολα κατανοητό για τους μικρούς φίλους έργο είναι «τα παχόνια».

Θα κάνουμε όμως μία παράκαμψη. Θα ανεβούμε μέχρι την κορυφή στο μοναστήρι της Τσούκας (Άλλωστε Τσούκα σημαίνει κορυφή). Στη διαδρομή θα διαπιστώσουμε πως το μουσείο είναι παντού. Πώς γίνεται αυτό;

Δεκάδες γλυπτά δημιουργούν την αίσθηση ενός ανοικτού μουσείου σε φυσικό χώρο, ενός μουσείου εν εξελίξει, καθώς διαρκώς προστίθενται και νέα έργα. Το Ελληνικό είναι ένα χωριό γεμάτο έργα σύγχρονης γλυπτικής-όχι μόνο του Παπαγιάννη αλλά και άλλων, Ελλήνων & ξένων γλυπτών.

Εκεί λίγο πριν την είσοδο στο μοναστήρι 'στέκεται' άλλο ένα έργο.

Προσπάθησε να περιγράψεις:

- τι βλέπεις
- τι μπορεί να λένε μεταξύ τους
- τι κοιτάζουν
- πως νιώθουν
- από τι είναι φτιαγμένα

Δώσε τον δικό σου τίτλο στο έργο

(Το έργο λέγεται «Ορίζοντας» είναι του Francesco Moretti & είναι φτιαγμένο από σίδηρο, ατσάλι κ χαλκό. Το σώμα είναι στραμμένο προς τη Μονή κ το κεφάλι προς τον επισκέπτη/ προσκυνητή)

Αφού ανάψουμε ένα κερί στο μοναστήρι, θαυμάσουμε την υπέροχη θέα από την πίσω του πλευρά, ώρα πια να κατεβούμε στο χώρο του μουσείου. Στη μεγάλη αυλή –πέρα από το φίδι ‘φύλακα’- ας παρατηρήσουμε...

...ένα δέντρο στη μέση της αυλής από σίδηρο και τενεκεδάκια αλουμινίου φέρει το σύνθημα «ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΤΕ ΤΗ ΦΥΣΗ» και δίνει το μήνυμα, κυρίως στους νέους επισκέπτες, να ανακυκλώνουν τα υλικά κι έτσι να προστατεύουν το περιβάλλον. Το σύνθημα που όλοι καθημερινά ακούμε μένει να θυμίζει το καθήκον μας.

Δραστηριότητα: Τι είναι για μένα ‘φύση’;

Με τι σου μοιάζουν; Τι κάνουν; Πού είναι;
Πού μπορεί να πηγαίνουν; Πώς νιώθουν;

Όταν η παιδική φαντασία μετατρέπει
τα μολύβια σε τσουλήθρα...

Μπαίνοντας στο μουσείο μας υποδέχεται ο δράκος.
Αποστολή του να τρώει όποιον κόβει δέντρα...

Για κούταξε αυτό. Σίγουρα κάτι σου θυμίζει.
Είναι το καρύδι που ο γλύπτης ονόμασε «Το
μυαλό της φύσης», μια που η ψίχα του είναι σαν
τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Εκεί η φύση έχει
καταγεγραμμένη όλη της τη σοφία.

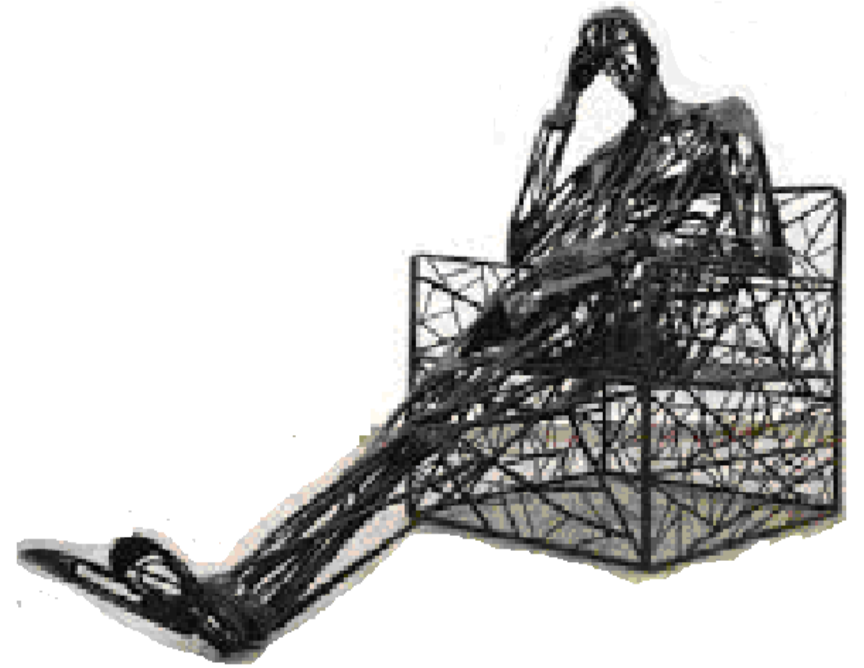

Το μυαλό της γης

Ανεβαίνοντας την σκάλα θα
συναντήσουμε αυτόν εδώ
τον άνθρωπο που στο ένα
του χέρι κρατά ένα βιβλίο..

Συμπλήρωσε τον χώρο
χώρω του. Πού μπορεί να
είναι; Είναι μόνος του; Αν
όχι, ποιοι άλλοι είναι μαζί
του; Γιατί κρατά το κεφάλι
του; Σκέψου τι ώρα της
μέρας μπορεί να είναι.

(Το έργο αυτό είναι αφιερωμένο
στους λόγιους της Ηπείρου.
Στους μεγάλους διδασκάλους του
γένους, στους πνευματικούς
ανθρώπους, στους λογοτέχνες
και τους ποιητές που αποτελούν
τη συνείδηση του έθνους)

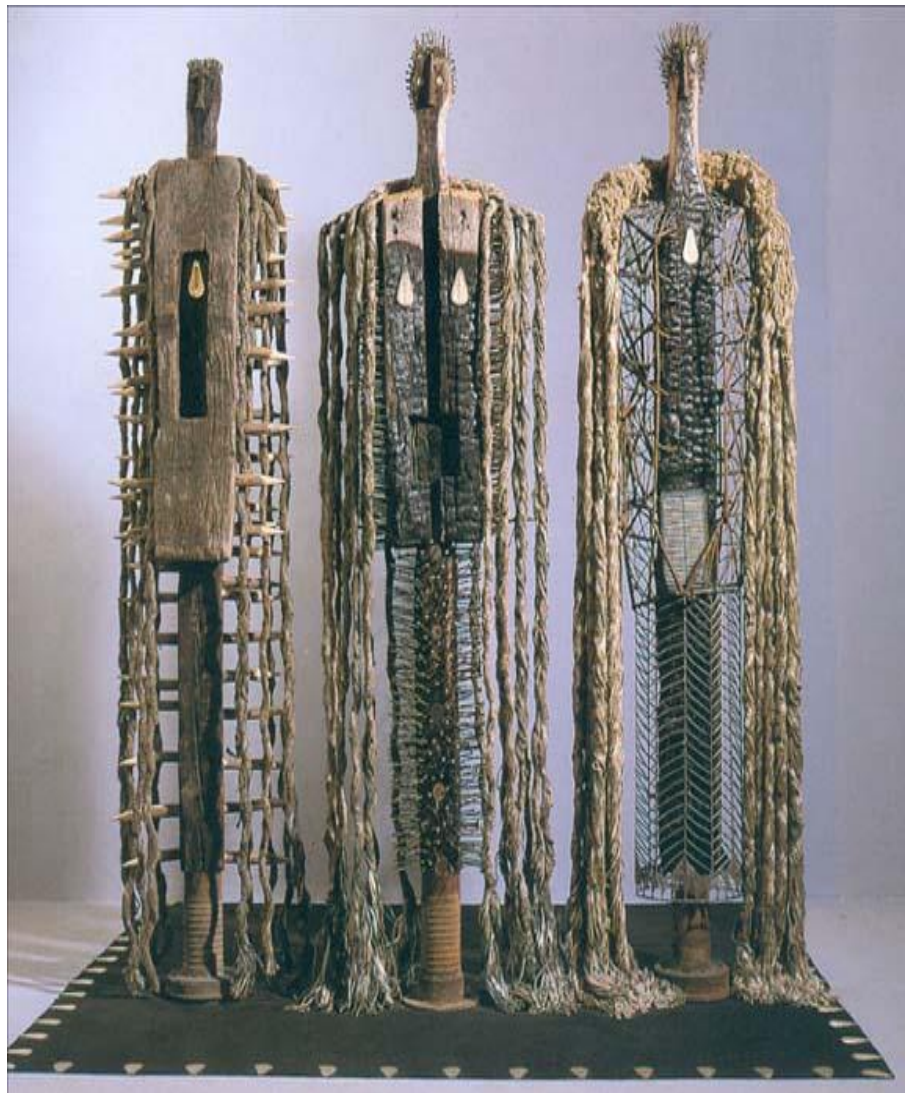

Δίπλα στέκονται τα «Φαντάσματα» · μεγάλες φοβικές φιγούρες που κουβαλάνε μνήμες. Είναι καμωμένα από τ' αποκαΐδια του Πολυτεχνείου. Το 1991, κατά τη διάρκεια διαδήλωσης το Μετσόβιο Πολυτεχνείο κάηκε. Ο καλλιτέχνης ένωσε θλίψη, θυμό και ντροπή, γιατί το Μετσόβιο Πολυτεχνείο χτίστηκε με δωρεές Ηπειρωτών- ανθρώπους με όραμα, ηθική και ιδανικά. Τα μάρμαρα, τα ξύλα, τα αγκωνάρια ήταν απaráμιλλης ομορφιάς, φτιαγμένα από μαστόρους παλαιάς κοπής. Αδύνατο να ξαναφτιαχτούν. Είχαν καεί αρχεία, βιβλία, πίνακες. Μεγάλη καταστροφή.

Πήρε τα αποκαΐδια, ξύλα κυρίως, τα μετέφερε στο εργαστήριο, τα επεξεργάστηκε για λίγο, πρόχειρα και μετά από λίγες ημέρες τα έστησε μπροστά στο Πολυτεχνείο. Ήταν η δική του μορφή διαμαρτυρίας. 'Μήπως και σκιαχτούν λιγάκι'

(ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ:
σκιαχτούν σκιάχτρο)

«...έστησα σκιάχτρα να ξορκίσω τα κακά που πληθαίνουν γύρω μου. Φαντάσματα που τρομοκρατούν τα όνειρά μου και αχριεύουν τον ύπνο μου. Σημάδια μιας πραγματικότητας που με μελαγχολεί και με εξουθενώνει. Έβγαλα το μαύρο απ' την ψυχή μου που χρόνια τώρα η κάθε είδους εμπρηστές την ποτίζουν...»

Το έργο αυτό είναι αφιερωμένο στον ξενιτεμένο και στον ευεργέτη αφού αυτοί εν πολλοίς ταυτίζονται. Πολλοί από του ταξιδιώτες ήταν αυτοί που ξενιτεύονταν για καλύτερη τύχη. Έφευγαν απ' τη φτωχή πατρίδα, από τις κακουχίες και τη φτώχεια, δεν ξεχνούσαν όμως αυτούς που άφηναν πίσω και γι' αυτό έστελναν τον πλούτο τους, το καζάντιο τους όπως έλεγαν, να χτίσουν σχολεία, πανεπιστήμια, νοσοκομεία, γηροκομεία αλλά και μουσεία, βιβλιοθήκες. Φρόντιζαν για τη γνώση και την υγεία των φτωχών. Σκέφτονταν τον συνάνθρωπό τους και την πατρίδα που έβγαине από μακροχρόνια σκλαβιά κι έπρεπε να ορθοποδήσει.

Ένας χώρος είναι αφιερωμένος στο ψωμί.

«...Άλλωστε εμάς τους Ηπειρώτες μας λένε και ψωμάδες! Τους έχω συναντήσει σε όλον τον κόσμο. Φύγανε από ένα μέρος φτωχό, ακριτικό και το ψωμί τους έλειψε και το τίμησαν. Επέζησαν από αυτό. Το ψωμί είναι συνυφασμένο με την επιβίωση του ανθρώπου, με τη θρησκεία. Η μεγαλύτερη τιμή μαζί με το κρασί. Σώμα και αίμα...»

-Το ορκίζομαι στο ψωμί που τρώω...

-Είπαν το ψωμί ψωμάκι...

-Πικρό ψωμί

Συζητώ με τη μαμά/μπαμπά για τις εκφράσεις...

Και η τελευταία αίθουσα- η λευκή σχολική αίθουσα...

Ο δάσκαλος δίπλα στον μαυροπίνακα...

...οι μαθητές

Κι απέναντι από τους μαθητές μία βιτρίνα με μάσκες- θεατές. Μέσα σε αυτούς βρίσκονται Πρόεδροι της Δημοκρατίας, Πρωθυπουργοί, διδάσκαλοι του γένους, παιδαγωγοί, συγγραφείς, ποιητές, πολιτικοί, ήρωες της επανάστασης αλλά και απλοί λαϊκοί άνθρωποι να παρακολουθούν το μάθημα και να ασκούν κοινωνικό έλεγχο: είναι η κοινωνία μας.

Κι ανάμεσα σε αυτούς ο γλύπτης έχει τοποθετήσει τη μάνα- τη δική του μάνα...

